

med det Fort, der er bygget. Det indeholder ikke den mindste Betyggelse for, at vi ere bedre stillede, end vi vare i Forvejen. Jeg tror snarere, det vil være til Skade for os, idet det henleder Europas Opmærksomhed paa os. Det bedste, vi kunne gøre, er at føre en saa ubemærket Tilværelse som muligt og befatte os saalidt som muligt med Krigsvæsen. Begynde vi derimod paa udfordrende Maade at befæste omkring København, tror jeg, det meget let vil henlede en Opmærksomhed paa os, der vistnok let vil kunne blive til Skade for vort Lands Sikkerhed.

Jeg mener derfor, at Ordføreren ikke i mindste Maade har Ret til at gøre gældende, at det, der her er sket, ikke er sket til Fordel for Københavns Befæstning. Det er netop til Fordel for denne, ikke paa et, men paa en hel Række Punkter. Disse Befæstningsanlæg foretages, medens Forsvarskommissionen sidder ved sit Arbejde, foretages bag dens Ryg, og Forholdet vil saaledes let blive det, at den Dag, Forsvarskommissionen bliver færdig med sit Arbejde, staaar Københavns Befæstning fuldt færdig. Da har den højtærede Krigsminister Stykke for Stykke, Skridt for Skridt, ad de forskellige Veje skaffet sig Midler til at udbedre og lappe Fæstningen, saaledes at det vil blive langt vanskeligere at komme af med den, end det vilde være, hvis vi i Virkeligheden stode frit over for den. Jeg kan, som sagt, ikke andet end paa det bedste anbefal, at der stemmes imod. Vi vide naturligvis, at det nytter ikke. Tingets store Flertal er jo, som jeg nævnede før, bundet. Det har jo kun et at gøre: at lystre og sige ja til de Bevillinger, Regeringen her har forlangt.

Den ærede Ordfører kom saa til at omtale Affæren Kaptajn Petersen, og det var jo ret interessant at se, at lige saa snart den ærede Ordfører havde sagt sit sidste Ord om denne Sag, kunde den ærede Krigsminister straks trække et Papir op af Lommen og læse en Tale op for os. Det er naturligvis ikke aftalt, det er naturligvis ikke bestilt Arbejde, det er naturligvis ganske tilfældigt, at det traf sammen. Den ærede Ordfører kom til at nævne denne Sag, og den højtærede Minister har for alle Omstændigheders Skyld forsynet sig med en Erklæring, som det sikkert ogsaa er rigtigt, at han altid gaar med i Lommen i denne Tid — han kan jo ikke vide, naar han kan faa Brug for den. Den højtærede Minister vil nu gøre gældende, at der ikke er udøvet noget

Pres paa Kaptajn Petersen. Det er ganske det samme, som vi hørte fra vor kære gamle Baron Juul-Rysensteen, da han var Trafikminister. Han havde heller ikke udøvet noget Pres mod Pakmester Petersen, nej, hvad han gjorde, var kun af Kærlighed til Pakmesterens Kone og Børn. Derfor havde han kaldt Pakmester Petersen op til sig og henstillet til ham, eller — af Kærlighed til hans Kone og Børn — forbudt ham at stille sig. Der var heller slet ikke udøvet noget Pres. Men hvad nytter det en underordnet Officer i Hæren, at Ministeren er saa liberal og villig, naar der ved Siden af ham staaer en General Arendrup, som kan udøve Pressionen? Det forekommer mig, at Ministeren har ingen Ret til at staa frem her og vadske sine Hænder.

Hvis den højtærede Minister havde gjort, hvad der var hans Pligt at gøre, hvis han virkelig ønskede at staa ren, burde han have givet General Arendrup en ganske alvorlig Irettesættelse, for vi kunne være sikre paa, at Kaptajn Petersen ikke med sin gode Villie har taget sin Underskrift paa et offentligt Dokument tilbage. Der skal dog over for en ærekær Mand meget til for at faa ham til at tage en Underskrift tilbage. Det er et overordentlig ydmygende Skridt for en Mand, der træder frem i det offentlige Liv, at han den ene Dag sætter sit Navn under et offentligt Dokument og Dagen efter maa tage det tilbage. Vi kunne være overbeviste om, at dette ydmygende Skridt, som Kaptajn Petersen er bleven bevæget til, har han ikke gjort med sin gode Villie, det er sikkert sket med blødende Hjerte. Om det er sket efter Ministerens Pression eller efter Ministerens Generals Pression, er jo ligegyldigt. Ministeren kan ikke vadske ren i denne Sag, han staaer som den virkelig skyldige, havde han villet det, kunde Kaptajn Petersen have staaet med sin Underskrift og som Demokratiets Kandidat ved Borgerrepræsentantvalgene i København.

Jeg skal saa gaa over til det 3die Punkt, hvorpaa Mindretallet har taget Afstand fra Flertallet. Det angaar Forsvarskommissionen. Der findes paa Tillægsbevillingsloven et Forslag om en Bevilling paa 15,000 Kr. til Afholdelse af Forsvarskommissionens Udgifter i sidste Aar. Det er ikke for denne Bevillings Skyld, vi have stillet dette Ændringsforslag, det er ikke, fordi vi mene, at denne Bevilling paa 15,000 Kr. er for høj, men fordi vi have Lyst til at sige et Par Ord om Forsvars-